

Senyor president, al palau on som ara també van residir l'autòcrata Hosni Mubarak i l'islamista Mohamed Mursi. I vostè va ser oficial de tots dos. S'hauria imaginat mai que acabaria vivint-hi vostè?

—Sincerament, no. En circumstàncies normals jo hauria assolit els màxims honors a l'exèrcit, si hagués estat un bon soldat.

—**Quan vostè va prendre el control el 3 de juliol del 2013, després de la caiguda del president Mursi, devia tenir molt clar que tornava a ser el moment de l'exèrcit. I, per tant, arribava la seva hora a palau.**

—Cap persona sàvia i racional que conegui el munt de problemes que afronta el nostre país no es ficaria en una posició com aquesta.

—**Per tant, vostè es va sacrificar?**

—La seva pregunta potser es basa en altres homes d'Estat i presidents que ha conegut fins ara. Jo vaig decidir acceptar el càrrec quan vaig veure que hi havia molt poques opcions de salvar el país. Sí, estava disposat a sacrificar-me pel bé del país i dels seus gairebé noranta milions d'habitants. Tots volen tenir aliments, benzina, electricitat i una vida digna. Qualsevol president que no es cuida d'aquests detalls i no garanteix un mínim d'estabilitat hauria de dimitir.

—**Tot i aquestes preocupacions, hi ha moments per a l'alegria en el nou càrrec?**

—Quan veig que la gent m'escolta i que treballen pels objectius que jo defenso, aleshores sóc molt feliç. Aquest amor de la gent és una experiència nova per a mi. Això no ho havia viscut mai en el meu pas per l'exèrcit; allà només es tractava de donar ordres i d'executar-ne.

—**Després de quaranta anys a l'exèrcit ara ha de tractar amb opositors, buscar acords i dur a terme innombrables negociacions. Ho troba complicat?**

—En cada persona hi ha les més variades capacitats. Cal confiar en les sensacions i ser espontani.

—**I quina és la diferència decisiva entre els dos rols que ha tingut?**

—A l'exèrcit les possibilitats de triomfar són més altes. Això és degut a la nitidesa de l'estructura militar, tot està preestablert. En política hi ha moltes

“Noranta milions d'egipcis necessiten pa”

més sorpreses i altres vies; comparativament, és imprevisible.

—**Mubarak, mentre va ser president, es va mantenir com a oficial de l'exèrcit. Donava ordres als egipcis i els exigia obediència.**

—Mubarak prové d'una altra generació; va arribar al poder en unes circumstàncies molt diferents.

—**Vostè hi va arribar per mitjà d'un cop d'Estat. Així ho anomenem quan un president escollit democràticament, encara que sigui un mise-
rable, és derrocat per la força.**

—La seva descripció de la situació no és correcta; la seva anàlisi no és precisa. Vostè prové d'una cultura totalment diferent i té unes experiències completament diferents. I no les pot deixar de banda. Ha de mirar-se els esdeveniments a Egipte considerant els reptes i les amenaces egípcies.

—**Es refereix a la creixent islamització del país de la mà dels Germans Musulmans i l'ex-president Mursi?**

—El que vostè anomena cop d'Estat va ser la nostra segona revolució. Com si la meitat de la població d'Alemanya, França o la Gran Bretanya sortís al carrer per exigir la deposició del govern. I el govern tingués pensat fer servir la violència i si no hi hagués cap intervenció...

—**... vol dir una intervenció de l'exèrcit...**

—... aleshores, fins i tot aquells països entrarien en una guerra civil. Si no hi haguéssim intervingut, no hauríem

“Vaig acceptar el càrrec quan vaig veure que hi havia poques opcions de salvar el país”

estat a l'altura de la nostra responsabilitat històrica i moral.

—**Es va sentir nomenat pel poble?**

—Només que un milió de persones sortissin al carrer per anar contra un governant, ja hauria de dimitir. Però a la nostra regió els governants encara no en tenen consciència.

—**Amb el derrocament de Mursi vostè no va impedir una guerra civil sinó que en va provocar una. Van morir centenars de persones i moltes més van ser detingudes.**

—No. I no van pas morir centenars de persones. A mi m'afligeix la mort de tota persona, però ha de tenir en compte les proporcions. Miri quantes persones han mort a l'Iraq, a Síria, a Líbia i al Iemen els últims deu anys. La població egípcia és gairebé tan elevada com la d'aquests quatre països junts. Si compara el nombre de víctimes entendra que el nostre exèrcit va protegir el poble egipci.

—**Sense la intervenció militar es trobarien en una situació com Síria o l'Iraq?**

—Si l'exèrcit no hi hagués intervingut, haurien mort centenars de milers, si no milions, de persones.

—**El que hi va haver a la plaça de Raba va ser una massacre, en què les forces de seguretat van matar com a mínim sis-cents cinquanta seguidors de Mursi. D'aquesta manera, vostè va passar al costat fosc del poder.**

—Altra vegada em valora segons els seus criteris. Les víctimes de la plaça de Raba haurien pogut ser deu vegades superiors si el poble hagués entrat a la plaça. Els egipcis hi estaven disposats. Durant quaranta-cinc dies van observar com una plaça cèntrica de la nostra capital quedava paralitzada, i vam dir repetidament als manifestants que la desallotgessin pacíficament. Això, ho troba admissible?

—**La nostra policia no dispararia a objectius, sinó que possiblement**

El president d'Egipte, Abdel Fatah al-Sisi, parla sobre les penúries del seu país, la deposició violenta del seu predecessor, Mohamed Mursi, i l'amenaça de l'Estat Islàmic i els Germans Musulmans

Tres dels activistes que protestaren contra Mubarak i Mursi (Ahmed Maher, Mohamed Adel i Ahmed Duma), encara detinguts per manifestar-se. Les

“La meva intenció és alliberar el discurs religiós d’idees esbiaixades”

llançaria gas lacrimogen o faria servir canons d’aigua. I, a casa nostra, amb una massacre així el ministre de l’Interior hauria de dimitir.

—No m’avergonyeixo d’acceptar que entre els nostres països hi ha una bretxa de civilització. Al seu país, tant els policies com els manifestants tenen sentit de la responsabilitat. A més a més, la policia alemanya té uns equipaments moderns i està molt ben entrenada. I a Alemanya els manifestants no porten armes per apuntar a la policia.

—**Això va produir-se sense motius?**

—Les manifestacions dels Germans Musulmans tenen relació amb el terro-

risme, guiat per idees fonamentalistes. Aquesta gent es veuen com a màrtirs que, si es moren, aniran al paradís.

—**Les organitzacions en favor dels drets humans es queixen que la repressió, amb vostè de president, és pitjor que en temps de Mubarak.**

—No s’han de concebre els drets humans d’una manera tan estricta com fa vostè. Que els Germans Musulmans manipulin la consciència de les persones i la fe de la gent també és una violació dels drets humans. Si vostè no pogués anar a escola, no tingués un sostre, no trobés feina, no tingués esperança en el futur, també seria una violació dels seus drets humans. Els drets humans no es poden reduir només a la llibertat d’opinió, i encara que fos així: al nostre país tothom pot dir el que pensa.

—**Això només vostè ho veu així.**

—Els Germans Musulmans tenen dues opcions per tractar amb nosaltres, i nosaltres teníem dues alternatives per tractar amb ells. O bé ens podien dominar o bé matar. I nosaltres podíem matar-los o portar-los a judici. I els vam

portar a judici. Aquesta és l’opció més complicada.

—**Sense activistes com Ahmed Maher, Mohamed Adel i Ahmed Duma avui vostè no seria president. Ara tots tres revolucionaris estan empresonats perquè van infringir les restriccions del dret de manifestació.**

—El nostre dret de manifestació es basa en les lleis franceses, alemanyes i suïsses, segons les quals les manifestacions s’han de sol·licitar. Els activistes van infringir aquesta llei ostensiblement. Noranta milions d’egipcis necessiten aigua i pa. El seu país invertiria a casa nostra si hi hagués protestes nit i dia?

—**La seva constitució garanteix el dret de reunió. I els tres joves revolucionaris han estat condemnats a unes penes desmesuradament severes. Això és tan incomprendible com les condemnes a mort que es van decretar fa pocs dies.**

—Quan els acusats no hi són presents, el dret egipci exigeix la pena màxima. A més a més, això va ser una sentència

protestes de la plaça Raba on haurien mort uns 600 seguidors de Mursi. Al-Sisi diu que “de víctimes n’hi haura pogut haver deu vegades més”.

de la primera instància. Tan bon punt s’atrapi els acusats, hi haurà un recurs de revisió. Li ho asseguro: si el nostre país es vol desenvolupar com el seu, s’ha de respectar la independència de la justícia.

—**Però tenim dubtes respecte a la independència de la seva justícia. Tres periodistes de la televisió Al-Jazeera han estat detinguts, perquè suposadament havien informat malament sobre Egipte.**

—Primer: si jo hagués estat president en aquell moment no hauria volgut tenir problemes i els hauria demanat que abandonessin el país. Segon: la nostra justícia és independent. És important que el món occidental no es pensi que són els únics que tenen una justícia independent.

—**Doncs decreti una amnistia general?**

—Jo no he volgut tots aquests problemes, perquè perjudiquen la imatge d’Egipte. Però en aquell moment estàvem en una situació de confusió política.

—**I ara medita una amnistia general?**

—I tant. Humanitat per a mi vol dir compassió i pau. Per a mi, totes dues coses són valors importants.

—**També era així quan era militar?**

—Jo no he canviat. Sempre he intentat millorar com a persona. En totes les meves actuacions intento ser un musulmà autèntic.

—**Se sent incomprès per Occident?**

—Jo li intento explicar la realitat. Vostè sempre es mirarà els esdeveniments a Egipte a través dels ulls d’un estranger. Vostè mai no es veurà perjudicat pel que passa aquí. Si van mal dades, farà les maletes i marxarà del país.

—**Es diu que el 2013 Mursi el va nomenar cap de l’Estat Major perquè és un musulmà molt creient.**

—No sé ben bé per què Mursi em va triar a mi. Mai no he fingit ser diferent del que sóc: un home senzill, però que llegeix molt i que sempre ha reflexionat molt. Sobretot m’ha interessat el discurs religiós. Hem de repensar aquest discurs tenint en compte la regressió actual

“Des del començament vaig dir a la població que no els volia dominar”

a la regió. Parlo d’aquest tema encara que em fiqui en un vesper.

—**No fa gaire, davant d’erudits de la famosa Universitat d’al-Azhar, vostè va reclamar una renovació religiosa.**

—Aquest discurs religiós necessitarà temps. Comença reconeixent que tenim un problema. Aquesta és la qüestió més important dels països àrabs i musulmans, perquè la nostra religió la portem gravada al cervell i al cor.

—**Es refereix a una nova interpretació de l’Alcorà o de la xaria, de l’ordenament jurídic i vital islàmic?**

—Fa mil quatre-cents anys que l’Alcorà es considera la veritat absoluta,

però n'hi ha diverses interpretacions. La meua intenció és alliberar el discurs religiós d'idees equivocades o esbiaixades. Fa dos dies vaig participar en una sessió en la qual hi havia no tan sols les màximes autoritats de l'Al-Azhar, sinó també el papa dels coptes, intel·lectuals i polítics. El tema era "la llibertat d'elecció" i el gran regal que representa aquesta llibertat. És una part de la nostra religió: la persona pot decidir si vol ser cristià, jueu o musulmà.

—Els musulmans, doncs, haurien d'actuar en contra d'aquells que interpreten la seva religió erròniament?

—Evidentment, perquè els extremistes no tan sols ofenen l'islam, sinó Déu totpoderós. Les seves idees equivocades porten molta gent a preguntar-se: però quina mena de religió és, això de l'islam?

—Per combatre els extremistes de l'Estat Islàmic (EI), el president nord-americà, Barack Obama, ha format una coalició internacional. Egipte, però, només és un soci simbòlic de l'aliança.

—Som companys en aquesta lluita, però la duem a terme aquí, a Egipte. Un any i mig abans que es creés l'aliança, nosaltres ja vam començar la nostra lluita. Si perdem aquesta guerra contra el terrorisme, durant els pròxims cinquanta anys hi haurà inestabilitat a la regió. Llavors Europa també viurà l'amenaça dels extremistes. Això ja els ho vaig dir fa un any i mig, als meus amics europeus.

—I ells com van reaccionar?

—No em volien creure; deien que buscava una justificació dels esdeveniments d'aquí...

—... del derrocament del president Mursi. Ara vostè també té una branca de l'EI al Sinaí que amenaça la unitat del país.

—A tot el Sinaí, hi viuen prop de sis-centes mil persones, de les quals només una petita porció són terroristes. No poden fer perillar la unitat d'Egipte. Només acaparen l'atenció perquè els seus actes són diabòlics. Estem decidits a combatre els terroristes.

—Quina és l'amenaça més gran: l'EI o els Germans Musulmans?

—Tots dos tenen la mateixa ideologia. L'origen de tot plegat, però, són els

Germans Musulmans. És d'aquest grup que van sortir la resta d'extremistes.

—Sentint-lo sembla com si, sense vostè, a Egipte regnaria el terrorisme. Tenen cap alternativa a vostè, els egipcis?

—Mai no em mantindria al poder contra la voluntat del poble. Els meus valors i el meu amor a la pàtria no m'ho permeten.

—El fet que a les eleccions del maig del 2014 obtingués el 96% dels vots demostra que els egipcis no tenien cap més opció.

—Des del començament, vaig dir a la població que no els volia dominar. Que era un d'ells. Jo només sóc el qui ha agafat la responsabilitat de salvar el país i portar a terme la seva voluntat.

—Això pot anar per llarg...

—Em van nomenar el poble. Vull complir la meua missió tan de pressa com pugui. La Constitució només preveu dos mandats. Espero poder enllestir

les meves tasques durant els primers quatre anys.

—Considera que les eleccions del març són l'últim pas del camí cap a la democràcia?

—Efectivament. Amb aquestes eleccions haurem complert el nostre full de ruta. Després, els egipcis disposaran dels tres poders estatals. Però per consolidar la democràcia totes les parts, tant el poble com els governants, han de respectar la voluntat i la tria de l'altre.

—Però el futur parlament serà dèbil. Els representants del poble no podran controlar amb detall el pressupost de l'exèrcit.

—Qui ho diu, això? Hi haurà comissions especials que debatran sobre el pressupost. I, tot sigui dit: de tots els països de la regió nosaltres som els que tenim el pressupost més baix per a l'exèrcit.

—Que n'espera, de les ajudes d'Alemanya per al desenvolupament?

“M’agradaria que tot Occident estigués de part nostra. Si a Egipte hi ha estabilitat, a Europa també n’hi haurà”

Musulmans els van influenciar. Els Germans van aconseguir manipular l’opinió pública.

—Però no pot atribuir totes les crítiques a la manipulació...

—Avui sóc aquí amb vostè perquè els alemanys entenguin més bé el que ha passat al país realment. M’agradaria que Alemanya i tot Occident estigués de part nostra. El meu missatge és que, si a Egipte hi ha estabilitat, a Europa també n’hi haurà.

—Espera rebre una ajuda econòmica especial de Berlín?

—Esperem tenir el seu suport en l’àmbit de l’educació i en la creació de llocs de treball. He convidat la cancellera Angela Merkel a la nostra conferència internacional sobre economia a Xarm al-Xeikh. I també hi convido totes les seves grans empreses. I, òbviament, desitgem que tornin a venir més turistes.

—Les relacions serien millors si les fundacions dels nostres partits no tinguessin tants entrebancs al país. La fundació de l’FDP està amenaçada de tancar les portes, i el director de la Fundació Konrad Adenauer al Caire va ser condemnat, en absència, a cinc anys de presó.

—Estem treballant seriosament per solucionar aquests problemes, perquè no afectin la nostra relació.

—També hi ha el seu desig de tenir tancs, malgrat que a Berlín hi ha dubtes, perquè aquests vehicles es podrien fer servir contra manifestants.

—El nostre exèrcit mai no ha actuat contra manifestants. El dia de la nostra revolució, el 25 de gener del 2011, als carrers hi havia tancs per protegir el país. Alguns van ser atacats i cremats, i tot i així, cap tanc no va desaparar.

—Al Fòrum Econòmic Mundial de Davos, fa dues setmanes, es va reunir per primer cop amb Angela Merkel. La cancellera ja feia un quant temps que l’havia convidat. Té ganes de venir a Alemanya?

—Sí, em fa il·lusió la visita. Quan era un jove oficial, vaig anar diverses vegades a Alemanya. Sé que la seva pàtria és un país molt bonic.

—És veritat que a Davos la cancellera el va considerar l’ànchora de l’estabilitat?

—Sí. Però per ser més exactes no va parlar de mi, sinó d’Egipte com a àncora de l’estabilitat a la regió.

—Senyor president, moltes gràcies per l’entrevista.

*Dieter Bednarz
Klaus Brinkbäumer*

© Der Spiegel

Traducció d’Arnau Figueras

—Deixi’m dir en primer lloc que admiro moltíssim els alemanys per la seva perfecció i disciplina. Tot i la nostra simpatia per Alemanya, entenem que van mal interpretar els esdeveniments ocorreguts aquí, perquè els Germans

Cines Babel Vicente Sancho Tello, 10. · València

Birdman

d’Alejandro González Iñárritu

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d’EL TEMPS :
4,40 € De dilluns a dijous
i 6€ cap de setmana.

(Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d’EL TEMPS:
5,60€ de dilluns a dijous
excepte vespra de festiu i festius.

